

Budu vám vyprávět **pohádku, o smradlavém zvířátku**

Pepík Pírk 2011

Bylo jedno zvířátko - a to si strašně dlouho nemylo nohy. Pořád to odkládalo a pak si zase hrálo a jindy si řeklo, že počká až třeba bude pršet, že se mu nohy stejně umejou samy. Jednou za ním přišli na návštěvu kamarádi, začuchali a říkají:

"To je divné, co je to tady za hrozitánský smrad" ?
A ještě: "Co je to tady za ukrutný zápach" ?
On totiž smrad a zápach a vlastně i puch je to samé.

A tak hledali. Hledali, hledali - a dlouho nemuseli. Zjistili totiž hned, že zvířátku, ke kterému přišli na návštěvu, smrdí nožičky. Ale hodně moc, že si museli dokonce začít zacpávat i nos.

Proto řekli: "Zvířátko, že ty jsi si asi už hodně dlouho nemylo svoje nožičky ?"

Zvířátko se zastydělo, podívalo se do země, protože vědělo, že něco neudělalo úplně správně, jak by asi mělo, a jenom přikývulo svojí hlavičkou.

Ostatní kamarádi, kteří přišli na návštěvu, proto řekli: "Tak to si je hned rychle umyj, protože jinak bychom za Tebou nemohli chodit na návštěvu, a ty by jsi ztratilo své kamarády - protože zatím jsme pořád tvoji kamarádi".

Zvířátko tedy hned běželo do koupelny, nožičky si pořádně umylo, aby mu již nesmrděly a neodháněly tím jeho kamarády, a protože to trvalo hodně dlouho - byly totiž tak špinavé, že muselo dokonce hledat ve skřínce v rohu koupelny rejžák(!), kamarádi si zatím zahráli mezi sebou karetní hru kvarteto. Předtím ale museli vyvětrat ten zápach a vlastně i smrad, který byl v celé místnosti, kde se asi předtím ani moc nevětralo.

A když se už čisté zvířátko vrátilo - mělo dokonce i nové čisté ponožky ! - přidalo se k nim a zahrálo si kvarteto s nimi. A byla to moc veliká legrace. A už o tom pak nikdy nemluvili, tedy o tom, že zvířátku jednou strašlivě moc smrděly neumyté nožičky - protože nikdo nemá rád, když se mu připomínají staré a ošklivé věci.

